

Maminčin zámek

Po myslivecké epopeji s orebicemi jsem byl přijat mezi lovce, ovšem jakožto nadháněč a aportující pes.

Každé ráno okolo čtvrté hodiny otevřel tatínek dveře u mého pokoje a zašeptal:

„Chceš jít?“

Ani mohutné chrápání strýce Julese, ani řev bratránka Pierra, který se ve dvě v noci dožadoval láhve, neměly sílu proniknout mým spánkem, ale tatínkovo zašeptání mě vytáhlo z postele.

V tichosti jsem se potmě oblékl, abych nevbudil našeho malého Paula, a sešel jsem dolů do kuchyně, kde strýc Jules s opuchlýma očima a s poněkud vyjeveným výrazem dospělých, kteří se právě probudili, ohříval kávu, zatímco tatínek plnil lovecké brašny a já dával náboje do pásů.

Vycházeli jsme úplně tiše. Strýc Jules zamkl na dva západy a šel položit klíč na kuchyňské okno, u kterého odstrčil okenice.

Jitro bylo svěží. Několik bledých hvězd plaše poblikávalo. Na útesech Plan de l'Aigle byl okraj ubývající noci protkán bílým oparem a v borovicovém lese na Petit-Oeil se teskný sýček loučil s hvězdami.

Stoupali jsme podél ranního rozbřesku až k červeným kamenům Redounéou.

Procházeli jsme tudy však velmi tiše, protože Françoisův syn Baptistin tam číhal na strnady s velkou zásobou vějíčků; míval lep i ve vlasech.

Potom jsme jeden za druhým kráčeli ve stínu a došli tak k „Baptistovu sadu“. Byla to starodávná salaš, kde náš přítel François někdy přespával u svých koz. Tam na táhlé planině, která stoupala k Taoumé, se pod rudými paprsky nového

slunce pozvolna vynořovaly borovice, jalovce, janovce a jako loď vyplouvající z mlhy se pojednou před námi tyčila vysoká příď osamělého vrcholku.

Myslivci sestupovali do údolí: někdy vlevo, k Escaouprés, jindy vpravo, na Garette a Passe-Temps.

Já jsem chodil po kraji planiny, asi třicet nebo čtyřicet metrů od útesu. Nadháněl jsem jim všechno, co létalo, a když se mi podařilo vyplašit zajíce, utíkal jsem ke srázu a dával nápadné znamení, jako to za dávných dob dělali námořníci. Nato ke mně rychle přibíhali a nemilosrdně jsme ušatce uhnali.

Nikdy, ne, nikdy už jsme nespátřili orebice. Přitom, aniž jsme se o tom zmínili, jsme je hledali všude, a hlavně v posvátné rokli úžasného lovu... Blížili jsme se tam plazíce se po břiše pod doušky a janovci, takže jsme často překvapili koroptve, králíky a jednou dokonce jezevce, kterého strýc Jules zastřelil téměř z úplné blízkosti; avšak královské koroptve odlétly kamsi do legendy, kde už od té doby zůstaly: bezpochyby ze strachu před Josefem, jehož pověst tím jen získala.

Opřen o tuto slávu, stal se opravdovým postrachem: úspěch často podněcuje nadání. Byl přesvědčen, že nyní se mu „královská rána“ už nemůže nezdařit, a také se mu při každé příležitosti podařila s tak dokonalou snadností, že nakonec strýc Jules řekl:

„To už není ‚královská rána‘, to je ‚josefská rána‘!“

Sám však byl stále nedostižný na „střílení do zadku“ (jak říkal všem prchajícím zajícům, králíkům, koroptvím a kosům, kteří neprchali bezdůvodně a kteří padali zasažení právě v okamžiku, kdy jsem myslel, že už jsou z dostřelu.

Nosili jsme tolik zvěře, že ji strýc Jules prodával a že z ní zaplatil – za nadšené pochvaly celé rodiny – těch osmdesát franků nájemného.

Měl jsem na tomto triumfu svůj podíl. Někdy večer u stolu říkal strýc Jules:

„Ten kluk je lepší než pes. Kluše bez přestávky od úsvitu do šera. Nenadělá nejmenší hluk a vytuší kdejaké doupě! Dnes nám zvedl hejno koroptví, jednu sluku a pět nebo šest kosů. Jen to štěkání mu ještě chybí...“

Nato začal Paul obdivuhodně štěkat, když nejdřív vyplivl maso na talíř.